

heden, og det er mig aldeles ufatteligt, hvorfor det er umuligt, eller hvorfor det ikke er muligt altid, naar man ikke just har Kniven paa Struben, ikke just er tvunget til at bruge en Nødløgn — Betingelsen herfor er dog, at der foreligger en Nødstilstand — at holde sig til Sandheden. Det er klart, at Ministeriet gaar som Katten udenom den varme Grød med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Tjenestemændene er stillede, hvorvidt de kan foretage en kollektiv Masseopsigelse eller ej, og det er meget mærkeligt, at Konseilspræsidenten, som tilmed er Justitsminister, ikke kan udtale sig om dette Spørgsmaal, om hvilket jo det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har udtalt, at det var Oprør.

Jeg vil til Slutning fremhæve, at Konseilspræsidenten har udtalt følgende om denne Sag: „Jeg siger, som det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), at Nød bryder jo alle Love, og dersom det kommer dertil, at Statens Tjenestemænd befinder sig i en virkelig Nødstilstand, hvilket de for øvrigt gør gældende, at de befinder sig i i Øjeblikket, vil de formodentlig gaa til Strejke, hvilken Lov vi end havde, og da forhåbentlig staa sig i den“. Jeg tror, at en saadan Udtalelse af en Justitsminister er noget af det letfærdigste, man nogen Sinde har hørt en Justitsminister sige.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede Medlem har altsaa ikke hørt, hvad han selv sagde. „Letfærdigere Tale“, for at bruge et mildt Udtryk, end den Tale, det ærede Medlem her har holdt, kan jeg ikke tænke mig. Det forekommer mig, at det ærede Medlem var ganske ude af sig selv. Alt det, han fremsatte af Beskyldninger mod Finansministeren, og alt det, han fastslog under visse Forudsætninger o. s. v., har jo ikke det allermindste paa sig. Det ærede Medlem stod her og talte med en gravalvorlig, vredladet Mine, men hvad var det hele? Noget fuldkomment Paahit var det jo. Under Forudsætning af, at et vist Referat eller visse løsrevne Citater af et Referat er den absolutte og faste, aldeles urokkelige Sandhed, skulde Finansministeren have sagt noget, der ikke var sandt. De Referater, som her i løsrevne Citater er gengivne, er, saaledes som de er gengivne, ganske misvisende. Der er sikkert ingen af dem, der har deltaget i Forhandlingerne med Tjenestemændene i de Møder, hvori ogsaa jeg har deltaget, som vil paastaa, at Spørgsmaalet om, hvor-

vidt Tjenestemændene har Ret til at indgive kollektive Opsigelser eller ikke, har været til Forhandling i disse Møder. Det har de intet Øjeblik været. (*En Stemme: Nej*). Hvem var det, der sagde Nej? Det er maaske en Repræsentant for Tjenestemændene paa Tilhørerpladsen. Men det Nej er altsaa en Bekræftelse af, hvad jeg siger, at Spørgsmaalet ikke har været fremme til Forhandling. Og alt det, det ærede Medlem „fastslog“ af grove og uartige Beskyldninger mod Finansministeren, har altsaa ikke det allermindste Hold i Virkeligheden.

Til det ærede Medlem fra Æbeltøft (N. Neergaard) skal jeg sige, at det er rigtigt nok, at jeg i August—September i Fjor bestræbte mig for at danne et Samlingsministerium, men den Gang befandt vi os netop i en politisk Krise, som skulde og maatte løses, og som det for mig saa ud til ikke kunde løses uden gennem Dannelsen af et Samlingsministerium. Det viste sig imidlertid umuligt at danne et Samlingsministerium, og man fandt en anden Udvej. Men netop de langvarige Forhandlinger, vi den Gang førte, bragte mig ind paa de Overvejelser, som nu er modnede hos mig og har ført til det Resultat, at et Samlingsministerium kan ikke være en varig Institution her i Landet. Dersom man vilde danne et Samlingsministerium med den Tanke, at det kunde sidde 3 Maanedre, $\frac{1}{2}$ Aar eller et helt Aar eller i det hele være en varig Institution, er jeg bange for, at Erfaringen vilde belære dem, der gjorde Forsøget, om, at de havde taget sørgelig fejl, og at de ikke naaede Samling, men kun opnaaede at saa mere Strid og Splittelse og Tvedragt i det danske Folk, end man havde i Forvejen. Derfor er det, jeg nu advarer mod den Tanke.

Det ærede Medlem fra Æbeltøft sagde igen til Indenrigsministeren, at denne havde taget fejl med Hensyn til Ballin; han sad ikke alene i Transportnævnet, som Indenrigsministeren havde sagt, nej, han sad skam et Sted til, nemlig i det Udvalg, som regulerer Udførselen af Saddelmagerarbejdet, og der var han indsat af Justitsministeren, eller rettere: dette Udvalg var nedsat af Justitsministeren. (*N. Neergaard: Det staaar her i denne Bog*.) Javel, det ærede Medlem sagde ikke, at Ballin var indsat af Justitsministeren. Det er han nemlig heller ikke. Da det nævnte Udvalg blev oprettet, blev Ballin indsat deri af Læderindustrien og Industriraadet, og den daværende fungerende Kontorchef for Justitsministeriets